

Arrest

nr. 305 135 van 19 april 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. HAYEZ
Congresstraat 49
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chileense nationaliteit te zijn, op 30 november 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 oktober 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. DESWAEF loco advocaat T. HAYEZ.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partij, die verklaart de Chileense nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 1 mei 2015, dient op 10 mei 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoekende partij 31 mei 2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoekende partij gehoord wordt op 12 juni 2023.

1.3. Op 27 oktober 2023 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die aangetekend wordt verstuurd op 30 oktober 2023 en luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Santiago de Chili, Chili en heeft u de Chileense nationaliteit. In Chili kwam u tot het besef dat u als vrouw door het leven wilt gaan. U nam in Chili een aantal keer hormonen om te vervrouwelijken, maar u stopte hier steeds mee omdat u vreesde dat het te veel zou opvallen. Slechts twee (ex-)partners waren op de hoogte van uw wens om vrouw te worden. U kwam in Chili 's avonds een aantal keer buiten als vrouw, maar u werd hierbij beledigd door andere burgers. Uw familie liet zich laatdunkend uit over homoseksuelen. Door dit alles voelde u zich eenzaam. In 2011 of 2012 kwam u een eerste keer naar België, maar u keerde terug na drie maanden terug naar Chili. U verliet in 2015 Chili omdat u zich er niet veilig voelde en u zich niet kon uiten als de persoon die u bent. In België leerde u uw genderidentiteit aanvaarden en u bent momenteel in transitie. Op 10 mei 2021 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw origineel paspoort; een kopie van uw identiteitskaart; een brief van de psycholoog verbonden aan Genres Pluriels ASBL, d.d. 1 juli 2021, waarin wordt bevestigd dat u een transgender bent en wordt gesteld dat u als transgender aan grote discriminaties wordt blootgesteld in Chili; een origineel attest van uw dokter, d.d. 6 juni 2023, waarin staat dat zij u sinds 2019 opvolgt en u hormonen neemt, zij verwijst eveneens naar uw auto-medicatie in Chili; verschillende kopieën van Belgische laboratorium-uitslagen.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofdte bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat u om een vrouwelijk medewerker en tolk vroeg omdat u zich als transpersoon meer comfortabel voelt bij vrouwen (Vragenlijst CGVS bij DVZ, vraag 6). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u een vrouwelijke medewerker en tolk toegewezen.

U verklaarde voorts dat u in België sinds vier of vijf jaar naar de psycholoog gaat om u te ontwikkelen als transgenderpersoon (CGVS, p. 2). Ter ondersteuning hiervan legt u een brief neer van uw psycholoog, d.d. 1 juli 2021. Uit het geheel van uw verklaringen blijkt evenwel dat u op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze uw relaas kon uiteenzetten.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

U vreest bij een terugkeer naar Chili zich niet te kunnen ontwikkelen als vrouw en er gediscrimineerd te worden (CGVS, p. 7). U bent er evenwel geenszins in geslaagd deze vrees te onderbouwen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u reeds sinds april of mei 2015 in België aankwam, maar u pas zes jaar later, op 10 mei 2021, een verzoek om internationale bescherming indiende (CGVS, p. 5). Uw verklaring, dat u niet op de hoogte was dat u asiel kon vragen (CGVS, p. 6), volstaat geenszins voor uw nalaten. Immers u gaf aan dat u op de hoogte was dat u illegaal in België verbleef en u wel degelijk informatie had opgezocht, maar dat u dacht dat u geen kans maakte (CGVS, p. 5-6). Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming, quod non in casu. Uw laattijdig verzoek kan bijgevolg slechts moeilijk in overeenstemming worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Voorts trekt het CGVS niet in twijfel dat u transgender bent, doch benadrukt dat het loutere feit transgender te zijn in Chili op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de Chileense overheid de afgelopen jaren aanzienlijke inspanningen heeft geleverd ter inclusie en bescherming van LGBTIQ+-personen. In 2012 werd een anti-discriminatiewetgeving aangenomen waarbij discriminatie op basis van seksuele oriëntatie en genderidentiteit voor wat onder meer betreft behuizing, arbeidsmarkt en toegang tot overheidsdiensten strafbaar werd. Uit de info blijkt dat deze wetgeving door de Chileense overheid over het algemeen ook wordt toegepast. Deze wetgeving maakt het onder meer mogelijk om rechtszaken aan te spannen in geval van discriminatie op basis van genderidentiteit. Sinds 2015 hebben koppels van hetzelfde geslacht dezelfde rechten als getrouwde heterokoppels en in 2022 keurde het Chileens parlement een wet goed die huwelijken tussen mensen van hetzelfde geslacht mogelijk maakt. Sinds 2007 was het reeds mogelijk in Chili om wettelijk naam en gender te wijzigen na medische ingrepen, maar in 2019 werd een wet goedgekeurd waarbij transgenders vanaf de leeftijd vanaf 14 jaar hun naam en gender kunnen wijzigen op alle officiële documenten zonder dat hieraan medische ingrepen vooraf gaan. In maart 2022 werd door de Chileense regering, in samenwerking met verschillende organisaties, specifiek een werkgroep opgericht die prioritaire eisen zal formuleren om overheidsbeleid inzake transgenderrechten verder te ontwikkelen.

Uit dezelfde informatie blijkt dat, hoewel de LGBTIQ+ gemeenschap nog steeds te maken krijgt met homofob en transfoob gedrag, hetgeen soms aanleiding geeft tot fysiek en/of psychisch geweld ten aanzien van de LGBTIQ+ gemeenschap, er evenwel een geleidelijke mentaliteitswijziging plaatsvindt. Zo blijkt uit een peiling uit 2021 dat 70 procent van de Chileenen voorstander is van het homohuwelijk en 65 procent van de Chileenen vindt dat homokoppels moeten kunnen adopteren. In 2021 werd bovendien de eerste transgender verkozen in het Chileense parlement en werd er met Gabriel Boric een president verkozen die openlijk zijn steun uitsprak voor de LGBTIQ+ gemeenschap. Er bestaan in Chili voorts verschillende organisaties die zich actief inzetten voor de LGBTIQ+ gemeenschap. Voorts blijkt uit de informatie dat in de regio van Santiago er verschillende medische centra zijn die psychologische en medische zorgen aanbieden voor transgenders.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt kan dan ook niet aangenomen worden dat iedere transgender in Chili het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging omwille van zijn/haar genderidentiteit. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees om vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

U verklaarde dat u uw genderidentiteit in Chili voor uw vertrek in 2015 nooit openlijk beleefde. U ging een aantal keer 's avonds in uw buurt als vrouw naar buiten ging, maar u werd hierbij verbaal beledigd. U werd op een avond ook herkend door een bekende van u die tevens ook een aantal klanten van u kende. Deze personen deden later geen beroep meer op uw diensten als tatoeëerder (CGVS, p. 9). U gaf voorts aan dat u voor uw vertrek veel psychologische problemen kende omdat uw familie zich pejoratief uitliet over homoseksuelen waardoor u alles verborgen hield en u eenzaam was (CGVS, p. 9). Deze feiten zijn evenwel onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. U verliet Chili dan ook omdat u dit alles niet meer aankon (CGVS, p. 10).

Anno 2023 verklaarde u dat bij een terugkeer naar Chili u zou worden uitgelachen, verbaal beledigd zou worden, een psychologische druk zou ervaren waardoor u in een depressie zou belanden – u bent ook in België in behandeling bij een psycholoog (CGVS, p. 2) –, u zich daar niet zou kunnen ontwikkelen als vrouw en u terug opgesloten zou leven in huis (CGVS, p. 7). U verklaarde ook dat Chili een gewelddadig land is, u hoorde over geweld tegen homoseksuelen en u vreest dat wanneer u naar de politie zou stappen, zij u slecht zouden behandelen omwille van uw genderidentiteit (CGVS, p. 11). Dit zijn evenwel blote beweringen. Uit de hierboven aangehaalde informatie blijkt immers dat er anno 2023 in Chili heel wat wetgeving is die de rechten van de LGBTIQ+ gemeenschap waarborgt, alsook tal van organisaties die allerlei vormen van ondersteuning bieden aan deze gemeenschap. Uit dezelfde informatie blijkt tevens dat voor wat betreft uw transitie er tevens een wettelijk, psychosociaal en medisch kader aanwezig is.

Bovendien blijkt uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal dat indien u problemen kent ten gevolge van uw genderidentiteit u de mogelijkheid heeft om u te wenden tot de Chileense autoriteiten. Uit deze informatie blijkt dat de Carabineros en de onderzoekspolitie (PDI) instaan voor de ordehandhaving. Beide diensten staan onder de controle van de civiele autoriteiten. De Carabineros worden beschouwd als één van de meest professionele, goed opgeleide en minst corrupte politiediensten van Latijns-Amerika. Hoewel discriminatie en misbruik door de politie op basis van seksuele oriëntatie voorkomt, hebben de Chileense autoriteiten voorzien in mechanismes om eventueel misbruik en corruptie te onderzoeken en te bestraffen en dat er – ofschoon er nog veel ruimte voor verbetering blijft bestaan – wel degelijk stappen ondernomen worden om leden van de ordediensten die zich schuldig hebben gemaakt aan

mensenrechtenschendingen te identificeren, onderzoek te voeren en daders te vervolgen en te bestraffen. Wangedrag van politieagenten wordt aldus niet zonder meer gedoogd. De Chileense grondwet garandeert voorts een onafhankelijke rechtspraak. De rechtbanken werken over het algemeen zonder politieke beïnvloeding. Het recht op wettelijke bijstand is ingeschreven in de grondwet. Het Chileense rechtssysteem wordt beschouwd als efficiënt, onafhankelijk en weinig corrupt. Volledigheidshalve kan hier nog gewezen worden op het bestaan van het Nationaal Instituut voor de Rechten van de Mens (Instituto Nacional de Derechos Humanos of INDH) als het Mecanismo Nacional de Prevención Contra la Tortura y otros Tratos o Penas Cruelles, Inhumanos o Degradantes (MNPT of Nationaal Preventiemechanisme tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontterende behandelingen of bestraffingen) waartoe u zich kan wenden indien u meent dat uw rechten geschonden zijn. De beschikbare informatie toont aan dat de INDH in een recent verleden tientallen rechtszaken aanhangig heeft gemaakt naar aanleiding van diverse vermeende overtredingen van de mensenrechten door overheidsbeambten, met positieve resultaten tot gevolg.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de Chileense autoriteiten aan alle onderdanen en ingezetenen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Wat betreft uw vrees dat uw familie u zal afwijzen als zij over uw genderidentiteit te weten zullen komen (CGVS, p. 10), dient er gewezen te worden op het feit dat afwijzing door familie op zich, hoe erg dit voor de afgewezenen ook moge zijn, onvoldoende zwaarwichtig is om te kunnen spreken van vervolging of ernstige schade. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat de personen die op de hoogte zijn van uw genderidentiteit, met name uw ex-partners, uw broer Francisco en uw zoon, allen positief reageerden op uw transitie (CGVS, p. 8, 10). U gaf bovendien aan dat u, voor uw vertrek uit Chili, een zelfstandig leven leidde (CGVS, p. 4, 9).

Wat betreft dat u in Chili wanneer u 17 jaar was door enkele personen gewelddadig werd aangevallen en dat u dacht dat het niet omwille van uw transzijn was (CGVS, p. 13), dient vastgesteld te worden dat deze feiten te ver in het verleden zijn gesitueerd om alsnog te kunnen worden weerhouden bij de beoordeling van uw vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U kende voorts geen problemen meer met deze personen (CGVS, p. 13). Wat betreft het incident op wanneer u 26 jaar oud was en u, die op dat moment wat vrouwelijk gekleed ging, belaagd werd door een persoon in uw appartementsgebouw, blijkt uit uw verklaringen dat u niet naar hierom niet naar de politie ging omdat het een gecompliceerd moment was (CGVS, p. 12-13). Deze uitleg volstaat niet om uw nalaten te rechtvaardigen. Indien u de autoriteiten niet inlicht van bepaalde feiten kunnen zij er vanzelfsprekend niet tegen optreden. Immers uit bovenstaande informatie blijkt dat u een beroep kan doen op de in Chili beschikbare beschermingsmogelijkheden.

Gelet op het geheel aan voorgaande vaststellingen maakte u niet aannemelijk dat er voor u zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een terugkeer naar Chili voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd.

Uw documenten kunnen voorgaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteit noch uw transzijn worden hier betwist. Wat betreft de opmerkingen van uw psycholoog en dokter betreffende de situatie voor transpersonen in Chili, dient aangestipt te worden dat deze weerlegd wordt door bovenstaande informatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekende partij een schending aan van de artikelen 1, 12°, 48/3, 48/4, 48/7, 48/0 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoekende partij gaat vooreerst in op de situatie van transgenders in Chili. Zij wijst erop dat haar genderidentiteit niet betwist wordt.

Zij geeft toe dat er in Chili op politiek en op openbaar vlak veel inspanningen werden geleverd voor de rechten van de LGBTQI+ gemeenschap. In tegenstelling tot wat wordt beweerd door de commissaris-generaal, is er volgens haar nog geen structurele verandering gekomen in de mentaliteit van de Chileense bevolking, in het bijzonder wat betreft transgenders. Zij verwijt de commissaris-generaal de situatie van de LGBTQI+ gemeenschap in het algemeen te hebben onderzocht, doch nagelaten te hebben om de specifieke situatie van transgenders aan bod te laten komen.

Zij wijst erop dat uit het laatste jaarverslag van MOVILH blijkt dat het aantal klachten van transfobie toegenomen is met 145%. Zij citeert een passage waarin melding gemaakt wordt van onder rapportering. Daarnaast blijkt dat het geweld tegen leden van de LGBT-gemeenschap sterk herleeft in de laatste twee jaren. Dit heeft onder andere te maken met de opkomst van ultraconservatieve opinieleiders in een land waar religie nog een hele sterke invloed heeft op de bevolking. Zij vervolgt dat het verslag aantoont dat er in november 2023 twee haatmisdaden plaatsvonden. Een transvrouw werd beledigd en geslagen omwille van haar genderuitdrukking en een bestuurder van het openbaar vervoer werd vanwege zijn genderexpressie aangevallen en beledigd door een andere bestuurder. Zij meent dat de mentaliteitswijziging in de rechterlijke macht nog niet geïntegreerd is nu in 2023 een rechter weigerde om een moordenaar te veroordelen voor vrouwenmoord omdat het slachtoffer nog niet als vrouw kon worden beschouwd daar de geboorteakte nog niet werd gerespecteerd. Voorgaande uitspraak druist volgens haar in tegen genderidentiteit. Dit getuigt er volgens haar van dat ook al bestaan er progressieve wetten, een transpersoon in Chili nog steeds als bijzonder kwetsbaar aanzien moet worden en er meer gevaar loopt dat een andere burger.

Vervolgens verwijst verzoekende partij naar een aantal richtlijnen uitgeschreven door de VN voor het behandelen van verzoeken om internationale bescherming gebaseerd op genderidentiteit. Zij meent dat uit de informatie die zij hierboven heeft gegeven blijkt dat transgenders in Chili geen effectieve bescherming kunnen krijgen van de overheid. Hierbij voegt zij toe dat de recente politieke en sociale ontwikkelingen geen verbeteringen laten doorschemeren.

Ten tweede gaat verzoekende partij in op de ontwikkeling van haar transidentiteit in België. Waar geoordeeld wordt dat zij in Chili nooit het slachtoffer is geweest van fysiek geweld en dat de bedreigingen niet de drempel van vervolging bereiken, wijst zij erop dat er een toekomstgerichte beoordeling moet worden gemaakt en dat zij haar gender in Chili amper heeft kunnen beleven. Ze legt uit dat ze erover heeft kunnen spreken met haar ex-partners en een paar keer in het openbaar is verschenen als vrouw, maar dat zij hierbij telkenmale vijandigheid en gebrek aan begrip ondervond. Ze zou haar identiteit hierdoor zo veel als mogelijk verborgen hebben gehouden. Zij geeft aan Chili verlaten te hebben om haar identiteit voluit te kunnen uiten, wat ze gedaan heeft tijdens haar verblijf van acht jaar in België. Zij voegt toe dat haar vrienden, kennissen en haar familie in Chili behalve haar broer niet op de hoogte zijn van haar transitie. Het is vandaag voor haar onmogelijk om haar transitie te verbergen. Zij meent dat er sprake is van een *surplace*-dimensie van haar vervolging en dat dit aspect niet aan bod kwam in de bestreden beslissing.

Ten slotte stelt zij dat zij geen bescherming kan krijgen van haar nationale autoriteiten, die niet bij machte zijn een einde te maken aan discriminatie en aan gewelddaden tegen de sociale groep waartoe zij behoort.

3. Nieuwe stukken

3.1. Bij het verzoekschrift voegt verzoekende partij volgende nieuwe stukken:

- MOVILH, “XXI. Informe Anual de Derechos Humanos”, 2022, p. 1-54 ;
- MOVILH, « *Debido a brutal golpiza persona de 58 años está en coma tras insultos por su expresión de género* », 29.11.2023 ;
- MOVILH, « *Chofer del transporte público denuncia ataque por su expresión de género* », 21.11.2023 ;
- Cristianosgays.com, « *Sigue la transfobia en el Poder Judicial en Chile: tribunal se niega a condenar por femicidio al asesino de una adulta mayor trans de Cartagena* », 11.10.2023 ;
- Iguales.cl, « *Fundación Iguales analiza las amenazas que entraña el proyecto de Constitución para la diversidad sexual y llama a votar en contra en el próximo plebiscito* », 5.11.2023.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting

van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoekende partij om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoekende partij overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekende partij bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.3.1. Het asielrelaas van de verzoekende partij kan als volgt worden samengevat. Verzoekende partij verklaart zich bij terugkeer naar Chili niet te kunnen ontwikkelen als vrouw en er gediscrimineerd te worden.

4.3.2. De commissaris-generaal oordeelt middels de bestreden beslissing dat verzoekende partij er niet in geslaagd is haar vrees te onderbouwen en komt tot volgende vaststellingen:

- i) het laattijdig verzoek kan moeilijk in overeenstemming worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Immers, verzoekende partij komt op 1 mei 2015 België binnen en dient pas op 10 mei 2021 een verzoek om internationale bescherming in;
- ii) Het loutere feit transgender te zijn is niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de vluchtelingenstatus. Immers blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat
 - (a) de Chileense overheid de afgelopen jaren aanzienlijke inspanningen heeft geleverd ter inclusie en bescherming van LGBTQI+-personen;

(b) hoewel de LGBTQI+-personen nog steeds te maken krijgen met homofob en transfoob gedrag er evenwel een geleidelijke mentaliteitswijziging plaatsvindt;

(c) niet kan worden aangenomen dat ieder transgender in Chili het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging omwille van zijn/haar genderidentiteit en dit *in concreto* moet worden aangetoond, waartoe verzoekende partij in gebreke blijft nu i) de feiten die zij in Chili meemaakte vóór 2015 onvoldoende zwaarwichtig zijn om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag; ii) haar verklaring dat zij zich er niet zou kunnen ontwikkelen als vrouw, dat Chili een gewelddadig land is en dat de politie haar slecht zou behandelen louter blote beweringen blijven en dit terwijl uit de landeninformatie blijkt dat er anno 2023 in Chili heel wat wetgeving is die de rechten van de LGBTQI+-gemeenschap waarborgt alsook tal van organisaties zijn die allerlei vormen van ondersteuning bieden; iii) zij ook over de mogelijkheid beschikt om zich te wenden tot de Chileense autoriteiten waar *carabineros* en onderzoekspolitie instaan voor de ordehandhaving en beide diensten onder de controle van de civiele autoriteiten staan. Hierbij wordt opgemerkt dat de *carabineros* beschouwd worden als één van de meest professionele, goed opgeleide en minst corrupte politiediensten van Latijns-Amerika en dat wangedrag van de politie niet zonder meer gedoogd wordt; iv) een afwijzing door familie op zich, hoe erg dit ook is, onvoldoende zwaarwichtig is om te kunnen spreken van vervolging of ernstige schade nu bovendien blijkt dat de personen die op de hoogte zijn van haar genderidentiteit positief reageerden op haar transitie en zij een zelfstandig leven leidde in Chili vóór haar vertrek; v) het feit dat zij op 17-jarige leeftijd door enkele personen werd aangevallen feiten betreffen die zich te lang in het verleden situeren om alsnog te kunnen worden weerhouden en voorts kent zij geen problemen meer met die personen; vi) met betrekking tot het incident toen zij 26 jaar oud was en vrouwelijk gekleed ging en belaagd werd door een persoon, erop gewezen wordt dat zij niet naar de politie ging, waardoor de autoriteiten vanzelfsprekend niet kunnen optreden.

4.3.3. Na grondige lezing van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met de opmerkingen ter terechtzitting, dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico aannemelijk maakt in geval van terugkeer naar Chili.

4.3.3.1. Verzoekende partij komt aan in België op 1 mei 2015 en dient pas op 15 mei 2021, meer dan zes jaar later, een verzoek om internationale bescherming in. Hiermee geeft zij allermist blij van een nood aan internationale bescherming. Haar gedrag getuigt bezwaarlijk van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. De zeer laattijdige asielaanvraag stemt dan ook niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn/haar leven zijn/haar land te hebben verlaten en toont aan dat verzoekende partij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Dit geldt des te meer nu verzoekende partij verklaart dat zij reeds in haar herkomstland te maken kreeg met negatieve uitlatingen over haar genderidentiteit (zie verder *infra*).

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de *protection officer* verzoekende partij specifiek bevraagd heeft omtrent de redenen die dergelijke laattijdige indiening van haar verzoek om internationale bescherming zouden kunnen rechtvaardigen. Zij verklaart dat dit te wijten is aan onwetendheid en dat zij niet het minste idee had dat zij asiel kon aanvragen omwille van haar persoon. Ze vervolgt dat ze zich zeer slecht voelde in de tijd van covid, dat er nauwelijks werk was en dat het voor haar een openbaring was toen haar psycholoog haar vertelde dat ze een verzoek om internationale bescherming kon indienen op basis van haar transgender-zijn (NPO, p. 5-6). Het betoog van verzoekende partij is geen dienstige verantwoording voor haar laattijdig handelen. Immers, indien zij werkelijk een gegronde vervolging vreest en hiervoor haar land van herkomst verlaat, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat zij zich onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, grondig informeert omtrent de stappen die zij omwille van die vrees in België kan zetten, wat zij *in casu* meer dan zes jaar naliet te doen. Verzoekende partij is in België aangekomen vijf jaar voor de covidpandemie, waardoor zij die bezwaarlijk kan inroepen ter verantwoording van haar handelen. Dat zij hiertoe mentaal niet in staat zou zijn geweest kan evenmin worden ontwaard uit de stukken van het rechtsplegingsdossier. Verzoekende partij behaalde haar secundair schooldiploma, was tewerkgesteld in Chili (NPO, p. 4), verliet haar herkomstland op een legale manier in bezit van haar eigen paspoort dat zij heeft bekomen bij de Belgische ambassade in Chili (NPO, p. 6), wat erop wijst dat zij genoeg zelfredzaamheid en zelfstandigheid aan de dag kan leggen en niets er haar toe verhinderde zich op goede wijze te informeren. In het verzoekschrift brengt verzoekende partij niets in tegen de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat haar laattijdig verzoek moeilijk in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

4.3.3.2. Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt niet dat zij Chili heeft verlaten omwille van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of omwille van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48 § 2 b) van de Vreemdelingenwet. De feiten waarvan zij melding maakt zijn immers

niet ernstig genoeg om in aanmerking te kunnen voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

Met betrekking tot het incident dat zij op zeventienjarige leeftijd, namelijk in 1999 zou hebben plaatsgevonden dient te worden vastgesteld dat, daargelaten de vraag of deze aanval daadwerkelijk gebeurd is, het om een éénmalig feit lijkt te gaan en dat verzoekende partij zelf verklaarde dat zij daarna geen problemen meer heeft gekend met de desbetreffende mensen, die zij overigens niet kende (NPO, p.13). Verder gevraagd naar concrete problemen, verklaarde verzoekende partij dat zij aangesproken werd toen zij zich soms buiten begaf, gekleed als vrouw (NPO, p. 9). Die aanvaringen, wederom in de veronderstelling dat ze effectief hebben plaatsgevonden, gingen echter volgens verzoekende partij niet verder dan het toeroepen van bepaalde woorden. Uit haar verklaringen kan niet blijken dat zij geconfronteerd werd met incidenten die beschouwd kunnen worden als daden van vervolging (of ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48 § 2 b) van de Vreemdelingenwet). Ook het feit dat het voor haar psychologisch erg zwaar was in Chili, waardoor zij haar herkomstland zou hebben verlaten en het feit dat mensen zich vaak negatief hebben geuit over homoseksuelen waardoor zij haar eigen identiteit verborgen zou hebben gehouden is, hoe erg dit ook is, onvoldoende zwaarwichtig om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Het dient hierbij te worden benadrukt dat uit haar verklaringen alleszins blijkt dat zij voor haar komst naar België een zelfstandig leven kon kleiden in Chili. Zij behaalde haar secundair diploma onderwijs (NPO, p. 4), kon aan de slag als plaaster van tatoeages, waarvoor zij een lokaaltje huurde (NPO, p. 4) voorzag zelf in haar medicatie (NPO, p. 8) en kon bovendien zelfstandig appartementen huren (NPO, p. 4). Ook hierbij dient eraan te worden herinnerd dat verzoekende partij, ondanks de zaken die zij in Chili zou hebben meegemaakt, haar er gedurende een zesjarig durend verblijf in België niet toe hebben gebracht zich te wenden tot de Belgische autoriteiten met een verzoek om haar een internationale beschermingsstatus toe te kennen, wat eveneens afbreuk doet aan de ernst van de door haar aangehaalde feiten.

In dit verband moet worden vastgesteld dat verzoekende partij wel degelijk ondersteund werd in haar genderidentiteit door haar naaste omgeving. Zo geeft zij aan dat haar broer F. en haar zoon, die op het moment van het persoonlijk onderhoud bij haar op vakantie was, heel positief hebben gereageerd (NPO, p. 3 en 10). Zij geeft ook aan nog contacten te onderhouden met haar familie in Chili. Zij geeft aan het meeste contact te hebben met haar broer en ook met haar zus en in mindere mate met haar andere broer en met haar moeder (NPO, p. 3). Ook geeft zij aan dat haar ex-partner, toen zij hem inlichtte over haar genderidentiteit, eerst geschrokken was, maar nadien “relax” was (NPO, p. 8). Verzoekende partij maakt weliswaar gewag van haar vrees om te zullen worden afgewezen door haar familie (NPO, p. 10), doch zij maakt die vrees aldus niet *in concreto* aannemelijk. Hierbij dient nog te worden aangestipt dat het loutere feit angstig te zijn om afgewezen te worden door familielieden, hoe erg dit ook mag zijn, niet voldoende zwaarwichtig is om te kunnen spreken van vervolging of ernstige schade.

4.3.3.3. Verzoekende partij verwijt de commissaris-generaal de “*surplace dimensie*” niet te hebben onderzocht. Er dient op te worden gewezen dat een persoon een “*réfugié surplace*” wordt omwille van omstandigheden die ontstaan in zijn of haar land van herkomst gedurende zijn of haar afwezigheid of omwille van zijn of haar eigen activiteiten, zoals het uiten van zijn politieke overtuigingen in het land van verblijf (zie UNHCR, *Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol Relating to the Status of Refugees*, December 2019; §§ 95 en 96). Voor zover verzoekende partij argumenteert dat zij als *réfugié surplace* moet worden beschouwd omdat zij in België een transitie heeft doorgemaakt en zij hierdoor niet kan terugkeren naar haar herkomstland, moet eraan worden herinnert dat zij zich wel degelijk mede heeft beroepen op gebeurtenissen die zich tijdens haar verblijf in Chili hebben voorgedaan en die reeds *supra* werden besproken. Het feit dat verzoekende partij haar land van herkomst heeft verlaten zonder gegronde vrees voor vervolging, sluit op zich niet uit dat zij een dergelijke vrees zou kunnen aannemelijk maken omwille van latere activiteiten in het land van verblijf. De kernvraag blijft evenwel of verzoekende partij, in huidige stand van zaken, een gegronde vrees voor vervolging omwille van één van de vijf vervolgingsgronden in de vluchtelingendefinitie aannemelijk kan maken. Daarbij moeten alle elementen uit het administratief dossier en die betrekking hebben op de omstandigheden van haar verblijf voor haar vertrek uit Chili, haar situatie in België en het toekomstig risico op vervolging in geval van terugkeer naar Chili in het licht van de beschikbare landeninformatie in overweging worden genomen. Dat er thans sprake is van een systematische vervolging ten aanzien van transgenders in Chili kan op geen enkele wijze worden afgeleid uit de stukken die zich in het rechtsplegingsdossier bevinden.

Daarenboven blijkt uit de stukken van het rechtsplegingsdossier niet dat verzoekende partij geen toegang had/heeft tot overheidsbescherming in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Internationale bescherming kan immers slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet deze nationale bescherming doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn. Dergelijke bescherming wordt in het algemeen geboden wanneer redelijke maatregelen ter voorkoming van vervolging en het lijden van ernstige schade worden getroffen, onder andere door het instellen van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en

bestrafing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen en wanneer de verzoekende partij toegang heeft tot een dergelijke bescherming. De bescherming die de nationale overheid biedt, moet doeltreffend zijn, ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen zijn genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Uit de informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, blijkt dat er anno 2023 in Chili heel wat wetgeving is die de rechten van de LGBTQI+ gemeenschap waarborgt, alsook tal van organisaties die allerlei vormen van ondersteuning bieden aan deze gemeenschap. Zo blijkt dat de Chileense overheid de afgelopen jaren aanzienlijke inspanningen heeft geleverd ter inclusie en bescherming van LGBTQI+-personen. In 2012 werd een anti-discriminatiewetgeving aangenomen waarbij discriminatie op basis van seksuele oriëntatie en genderidentiteit voor wat onder meer betreft behuizing, arbeidsmarkt en toegang tot overheidsdiensten strafbaar werd. Uit de informatie blijkt dat deze wetgeving door de Chileense overheid over het algemeen ook wordt toegepast. Deze wetgeving maakt het onder meer mogelijk om rechtszaken aan te spannen in geval van discriminatie op basis van genderidentiteit. Sinds 2015 werd er al vooruitgang geboekt in het kader van familiale diversiteit (AD CGVS, landeninformatie stuk 3, HRC Staff, *Gender Identity Law Takes Effect in Chile*). Hierna werd aan koppels van hetzelfde geslacht dezelfde rechten als getrouwde heterokoppels toegekend en in 2022 keurde het Chileens parlement een wet goed die huwelijken tussen mensen van hetzelfde geslacht mogelijk maakt. Sinds 2007 was het reeds mogelijk in Chili om wettelijk naam en gender te wijzigen na medische ingrepen, maar in 2019 werd een wet goedgekeurd waarbij transgenders vanaf de leeftijd vanaf 14 jaar hun naam en gender kunnen wijzigen op alle officiële documenten zonder dat hieraan medische ingrepen vooraf gaan (*ibid.*, stuk 3, HRC Staff, *Gender Identity Law Takes Effect in Chile*). In maart 2022 werd door de Chileense regering, in samenwerking met verschillende organisaties, specifiek een werkgroep opgericht die prioritaire eisen zal formuleren om overheidsbeleid inzake transgenderrechten verder te ontwikkelen (*ibid.*, stuk 6, Gobierno de Chile, *The trans flag was raised for the first time in Plaza de la Consistution to commemorate the International Transgender Day of Visibility*, 31/03/2022).

Uit dezelfde informatie blijkt dat, hoewel de LGBTQI+ gemeenschap nog steeds te maken krijgt met homofobie en transfoobie gedrag, hetgeen soms aanleiding geeft tot fysiek en/of psychisch geweld ten aanzien van de LGBTQI+ gemeenschap, er evenwel een geleidelijke mentaliteitswijziging plaatsvindt. Zo blijkt uit een peiling uit 2021 dat 70 procent van de Chileenen voorstander is van het homohuwelijk en 65 procent van de Chileenen vindt dat homokoppels moeten kunnen adopteren (*ibid.*, stuk 7, Telesur, *Survey affirms Majority of Chileans Support Same Sex-Marriage*, 07/06/2021). In 2021 werd bovendien de eerste transgender verkozen in het Chileense parlement (*ibid.*, stuk 5, Gay Times, *Chile makes history with election of first-ever trans person to its legislature*) en werd er met Gabriel Boric een president verkozen die openlijk zijn steun uitsprak voor de LGBTQI+ gemeenschap. Voorts blijkt uit de informatie dat in de regio van Santiago er verschillende medische centra zijn die psychologische en medische zorgen aanbieden voor transgenders (*ibid.*, stuk 9, OTD Chile, *Mapa centros de salud publicos y organizaciones trans de la Region de Metropolitana de Santiago*).

Bovendien blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat in Chili de mogelijkheid bestaat om zich te wenden tot de Chileense autoriteiten en dat de *Carabineros* en de onderzoekspolitie (PDI) instaan voor de ordehandhaving (AD CGVS, landeninformatie, stuk 1, Bureau of democracy, Human Rights, and Labor, *2022 Country Reports on Human Rights Practices: Chile*; *ibid.*, stuk 10, OSAC, *Chile Country Security Report*, 11/10/2022). Beide diensten staan onder de controle van de civiele autoriteiten. De *Carabineros* worden beschouwd als één van de meest professionele, goed opgeleide en minst corrupte politiediensten van Latijns-Amerika. Hoewel discriminatie en misbruik door de politie op basis van seksuele oriëntatie voorkomt, hebben de Chileense autoriteiten voorzien in mechanismes om eventueel misbruik en corruptie te onderzoeken en te bestraffen en dat er – ofschoon er nog veel ruimte voor verbetering blijft bestaan – wel degelijk stappen ondernomen worden om leden van de ordediensten die zich schuldig hebben gemaakt aan mensenrechtenschendingen te identificeren, onderzoek te voeren en daders te vervolgen en te bestraffen. Wangedrag van politieagenten wordt aldus niet zonder meer gedoogd. De Chileense grondwet garandeert voorts een onafhankelijke rechtspraak. De rechtbanken werken over het algemeen zonder politieke beïnvloeding. Het recht op wettelijke bijstand is ingeschreven in de grondwet. Het Chileense rechtssysteem wordt beschouwd als efficiënt, onafhankelijk en weinig corrupt. In de bestreden beslissing wordt er voorts nog gewezen op het bestaan van het Nationaal Instituut voor de Rechten van de Mens (*Instituto Nacional de Derechos Humanos of INDH*) als het *Mecanismo Nacional de Prevención Contra la Tortura y otros Tratos o Penas Cruels, Inhumanos o Degradantes* (MNPT of Nationaal Preventiemechanisme tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandelingen of bestraffingen) waartoe men zich kan wenden indien men meent dat zijn rechten geschonden zijn. De beschikbare informatie toont aan dat de INDH in een recent verleden tientallen rechtszaken aanhangig heeft gemaakt naar aanleiding van diverse vermeende overtredingen van de mensenrechten door overheidsbeambten, met positieve resultaten tot gevolg.

Op basis van de informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, kan dan ook niet aangenomen worden dat iedere transgender in Chili het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging omwille

van zijn/haar genderidentiteit. Dit kan evenmin worden afgeleid uit de algemene informatie die bij het verzoekschrift wordt gevoegd. Verzoekende partij laat na aan te tonen dat de door haar bijgebrachte informatie van die aard is om de bevinding van de commissaris-generaal, zoals besproken *supra*, te ontkrachten. Verzoekende partij geeft bovendien toe dat er in Chili veel inspanningen werden geleverd voor de rechten van de LGBTQI+ gemeenschap op het gebied van politiek en op openbaar vlak. Waar zij meent dat er nog geen structurele verandering gekomen is in de mentaliteit van de Chileense bevolking, in het bijzonder wat betreft transgenders, komt zij niet verder dan het uiten van blote beweringen, zonder deze te onderbouwen aan de hand van informatie die de bevindingen van de commissaris-generaal zou kunnen ontkrachten.

Hierbij dient nog te worden opgemerkt dat er ondanks het bestaan van tekortkomingen in de praktijk, die eveneens blijken uit de algemene informatie en waarnaar verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift, namelijk dat het aantal klachten van transfobie toegenomen is dat er sprake is van onder rapportering en er zich nog haatincidenten voordoen, evenwel niet blijkt dat er in Chili sprake is van een systematisch falen of structurele ontoereikendheid van overheidsbescherming, laat staan dat elke overheidsbescherming totaal afwezig zou zijn. Er kan niet worden gesteld dat het in alle gevallen niet doeltreffend zou zijn om een procedure op te starten om overheidsbescherming te bekomen.

Met betrekking tot het feit dat verzoekende partij nooit een beroep heeft gedaan op overheidsbescherming naar aanleiding van de incidenten waarvan zij melding heeft gemaakt (NPO, p. 12-13) wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat indien zij de autoriteiten niet inlicht van bepaalde feiten, zij er vanzelfsprekend niet tegen kunnen optreden en hiermee ook niet wordt aangetoond dat zij op diezelfde autoriteiten geen beroep zou kunnen doen.

Verzoekende partij weet het geheel van voorgaande niet te weerleggen waar zij zich in het verzoekschrift er simpelweg toe beperkt te beweren dat zij de bescherming van de Chileense autoriteiten niet kon invoeren

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.3.4. Verzoekende partij voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

5. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend vierentwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO